

L'Església de la festa

Dij, 28/07/2011 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Jo solament creuria en un déu que sabés dansar

Friedrich Nietzsche

Una de les reflexions més assenyades que he trobat al darrer llibre de [Francesc Torralba](#) (*Jesu crist 2.0*, Ed. Pòrtic, Barcelona 2011) és sobre la relació dels cristians amb la festa. Inicia la reflexió reconeixent que, sovint, l'expressió del cristianisme és més aviat trista i que una de les crítiques que se'n fa, de la religió, és que 'amarga la festa dels sentits'. Torralba diu que "la festa és inherent a la fe" i que es tracta de la "celebració de l'existència, manifestació plena del goig d'existir-hi", de manera que "la festa transcendeix els límits que separen el món visible del que és invisible, a través del cant coral, de la festa i de l'embriaguesa", contra qui pensa que és una frivolidat, citant Nietzsche (vegeu cita del post). (p. 162).

Creu que la festa "és promesa de redempció" i reivindica la "rialla cristiana" com a "manifestació de la fe en la resurrecció" (p. 163). En reivindica la gratuïtat, l'equilibri de tensions i l'ajustament de contraris. I diu que "la festa és un símbol de la plenitud possible", d'altra banda "res a veure amb la seva degeneració consumista i elitista que molt sovint contemplem la nostra societat" (p. 164).

Més endavant, valora el ritual anual, de manera que "necessito retrobar, cada any, les mateixes festes. Cada any el símbol ressona diferent, no perquè la seva interpretació sigui diferent, sinó perquè jo he canviat" (p. 205). En fa, filament, un paral·lelisme amb la pietat, ja que "l'ésser piados experimenta un excés, una desproporció, se sent traspalsat per una realitat que no mereix, que li és donada" (p. 264).

Fins aquí Torralba. He pensat molt sobre si, a casa nostra, és possible fer una pastoral de la Festa Major. En una ciutat, Mataró, que té [Les Santes](#) com a nom, que conté al seu si [una joia](#) musical i patrimonial que es diu precisament '*Missa de Les Santes*', que va celebrar-se [ahir](#) al matí, l'únic a què aspirem com a cristians és oferir un bon ofici eucarístic? Crec que caldria incentivar no tan sols la reflexió, sinó també el desig de fons al que ens pot impulsar la festa. I viure-la sense cap mena de problemes, dins i fora de la litúrgia.

La recerca del desig festiu, de les ganes de compartir amb tothom aquest moment, que és el tast de la plenitud que esperem, hauria de ser-ne l'eix vertebrador.

L'Evangeli situa les metàfores d'aquesta plenitud com una festa o com un convit universal i també posa el miracle de les [bodes de Canà](#) com a la primera 'acció pública' de Jesús. La felicitat és convertir el nostre món aigualit en vi de festa. To això, òbviament, per fer-nos nosaltres més 'autèntics' en relació al fet festiu. Però també, per oferir aquesta alegria, i la reflexió, al conjunt de la societat, no tan sols els creients. Més encara: a aquells que se senten més lluny del món com una 'festa' de la humanitat.

I l'altre fil argumental, m'atreveixo a dir, seria la de poder entrellucar al si de la festa aquells elements anti-festius, de degradació o de pur consumisme, com advertia Torralba. I reivindicar el lloc alegre, preponderant i central de la dignitat humana. Amb to festiu.

Si algú en vol parlar, jo m'hi apunto. I tots serem ben vinguts a l'Església de la Festa, aquella que es coneixerà per l'alegria dels seus membres.

[Fotos: Francesc Torralba per Kim Manresa i Gérard David, Les noces de Canà (S. XVI), Musée du Louvre, París.]

Podeu trobar més entrades meves sobre la Festa Major de Mataró [aquí](#).